

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 2 (374)
2021. gada
31. janvāris

TICĪBA PANDĒMIJAS LAIKĀ

Esam ieraduši domāt, ka Dievs atbildēs skaidri uz mūsu jautājumiem, kad Dievam uzticam visus savus satraukumus (sal. 1 Pēt 5: 7). Taču Dievs var uzdot arī mums jautājumus, kad piedzīvojam briesmas un mūsos ieviešas bailes saslimt, neatrast palīdzību, nonākt pie elpināšanas sistēmas, bailes nomirt.

Ja līdz šim sāpes un nāve nav pārsvarā bijušas kultūras priekšplānā, tagad sastopam savu trauslumu un bezspēcību iepretī drāmāi, kurā katram nākas ņemt dalību. Nevar atrast drošu patvērumu no neredzama ienaidnieka, raizēm un bailēm, sāpes satrauc dvēseli un prātu, dusmas izvērsas izmisumā, nekustīgā padēvībā, ja tās nevar ieplūst tuvākmīlestības gultnē. Dievs licis konfrontēt nāvi, šo nenovēršamo un it kā nepanesamo notikumu, ar kuru adekvāti ļauj saskarties vienīgi Lieldienu perspektīva. No nāves bailēm var izrietēt dzīvi saindējošs ļaunums, kas spiež pieņemt brīvības ierobežotību, pat atteikties no tās. Cerības, drosmes un piedošanas pamats ir ticība nebeidzamai dzīvei, kas tiks dota kā sasniedzams mērķis, kā liela vērtība, kuras labā varētu visu panest. Ticība uz

augšāmcelšanos kā radošs spēks dzīvina jaunu un taisnīgāku sabiedrību. Šīs ticības dēļ Pāvils varēja atkārtot praviešu vārdus: „Nāve ir iegūta uzvarā. Kur, nāve, ir tava uzvara?” (1 Kor 15: 54–55).

Nāves tuvošanās var rosināt meklēt pestīšanu. Par augšāmcelšanos un mūžīgo dzīvi ticīgajiem jāliecina bez bailēm, jo pasaule gaida no kristiešiem palīdzību, kā cilvēkiem pieņemt notikušo un, to nobrieduši piedzīvot, gūt iemeslus cerībai, atvērties savādākai un patiesai perspektīvai par pasauli, jo līdzšinējie uzstādījumi cietuši bojāeju, atklājot mokošu garīgu tumsu. Baznīca cenšas piedāvāt pamatojumus dzīvošanai un miršanai, kādi atrodami Jēzus nāvē un augšāmcelšanā.

Vecajā derībā norises bieži skaidroja kā atriebību, kad dabiskos notikumus, katastrofas un karus, visādas likstas piedēvēja Dieva sodam un cilvēki meklēja iemeslus nelaimēm savās dzīvēs. Šāda skaidrošana varēja ieviest kārtību, noteikt atbildību, pazemīgi pieņemt šķīstošo sodu, beigās mainīt savu gaitu ar atgriešanos pie Dieva. Šādā perspektīvā izceļošana no

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 31. janvāris. Parastā liturģiskā laikposma 4. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Šešestu un Beļinsku dzimtām
15.00 Sv. Mise (bērniem) par Silvitu un Imantu 30. kāzu jubilejā
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 1. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Solvitu Jamonti

Otrdiena, 2. februāris. Kunga prezentācija – Sveču diena. Svētki. Konsekrēto personu diena.

8.00 Sv. Mise par Loginu dzimtu
11.00 Sveču pasvētīšana, procesija un Sv. Mise. Svin V.E. arhibīskaps
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par Lindas Rakevicas veselību

Trešdiena, 3. februāris. Sv. Blazijs, bīskaps un moceklis. Svētība pret kakla slimībām

8.00 Sv. Mise par dvēseles mieru un veselību Maijai Trukanei
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 4. februāris.

8.00 Sv. Mise par Uldi, atgriešanās žēlastību pie Dieva un atbrīvošanu no visām atkarībām

Piektdiena, 5. februāris. Sv. Agate, jaunava un mocekle. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Vilhelmu Ikaunieku un +Armandu Gertneru
Jēzus Sirds dievkalpojums
*Šodien tiek svētīta maize un ūdens
Maizi un ūdeni līdzī ņemam paši*

Sestdiena, 6. februāris. Sv. Pāvils Miki un viņa biedri, mocekļi. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Haraldu un +Solomeju Grantiem;
Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās akts

Svētdiena, 7. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 5. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Maiju Krastiņu
Svētlietu pasvētīšana
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par Brūveru ģimeni

Pirmdiena, 8. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Viesturu Krastiņu

Otrdiena, 9. februāris.

8.00 Sv. Mise par Regīnu Jakoveli

Trešdiena, 10. februāris. Sv. Sholastika, jaunava. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Rasmu Justi (65.g.jub.)
16.30-18.30 Grēksūdze

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diakons Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Ceturtdiena, 11. februāris. V.J. Marija no Lurdas. Vispasaules slimnieku diena

8.00 Sv. Mise par +Jadvigu, +Juzefu,
+Miheju, +Annu, +Juzefu, +Staņislavu

Piektdiena, 12. februāris.

8.00 Sv. Mise par Innas Ņikitinas veselību
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 13. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Janīnu Andrukoviču

Svētdiena, 14. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 6. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Edgaru
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
* * *

*Paļāvības Dievmātes Bezvainīgās Sirds
svētki kustības Pro Sanctitate vadībā*

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par Laimas garīgo
atdzimšanu.

Ticība pandēmijas laikā

(noslēgums no 1.lpp.)

Ēģiptes, Jeruzalemes sakāves un izpostīšana, zemes zaudēšana saprasta kā Dieva taisnības un žēlsirdības izpausme.

Šāda tik instinktīva argumentācija pretēja žēlsirdīgam un pacietīgam Dievam, kas kā Līgavainis atgūst līgavu un tuksnesī uzrunā viņas sirdi (Os 2), viņu mierina. Pēc Jeruzalemes svētnīcas izpostīšanas, kad nebija iespējams salikt upurus, Dieva tauta atklāja no jauna Viņa Vārdu, sāka to lasīt, tajā ieklausīties.

Kad Antiohs Epifāns makabiešu laikos nogalināja tos, kas atteicās upurēt elkiem, radās jautājums: „Ja Dievs neaizsargā dzīvību, ko lai dara taisnīgie?” (sal. Ps 10: 3). „Vai ļaundariem taisnība, kad tie izsmej: kur ir tavs Dievs?” (sal. Ps 41: 4). Tad Izraēļa gudrība atklāj un attīsta

mācību, ka dvēsele izdzīvo, dzīvība turpinās pēc šī laika. Dievs taču nevar pieļaut, ka viņa derībai uzticīgie ietu bojā. Ar ticību var uztvert Dieva uzticību. Viņa laikā taisnību piedzīvo taisnīgie, ļaundari ar šausmām redz savas vainas. Tēva dotā dzīvība radībām ir mūžīga. Ja arī nāve izraisa bēdas, tā nevar novest izmisumā tos, kas paļaujas uz viņu.

Bībele apspriež nevainīgas ciešanas. Ījaba grāmata apdomā noslēpumaino ļaunumu, kas izaicina taisnīgos. Tajā drāmā nepietiekoša ir Ījaba draugu tradicionālā atbilde, kas liktu atzīt neesošu vainu. Ījabs uzstāj uz savu nevainību un kādu laiku klusais un tālais Dievs parādās kā ienaidnieks. Dievs taču neaizsargā Ījabu no nelaimēm, nedz atbalsta draugu apsūdzību priekšā. Tikai beigās Dievs parādās – nevis atbild uz Ījaba jautājumiem, bet nostāda viņu Radītāja gudrības priekšā. Ījabs pēc savām neveiksmēm ir nosodīts par to no tiem, kas nākuši mierināt, jo viņš uzstāj uz nevainību, beigās paliek viens pats Dieva priekšā.

Šajā ainā it kā iestājas klusums: puteklis un pelni, kas irniecīgais cilvēks, atrodas Dieva majestātes priekšā. Pārsteidzošs ir Ījaba gala apliecinājums: „Es tevi pazinu no citiem. Tagad manas acis skata tevi” (Īj 42: 5). Dievs neatklāj viņam ļaunuma noslēpumu. Ar visu paciesto Ījabs sasniedzis sava posta dziļumus, sava radības stāvokļa patiesību, un tikai tad var skatīt Tēva neaptveramo noslēpumu un atrasties tajā.

Ījaba dramatiskajās norisēs Dievs atklājas kā tāds, kas, neskatoties uz ārējām izpausmēm, stingri tur kalpa dzīvi savās rokās. To apceram Lieldienu dienās. Šo „krusta gudrību” jāstāda priekšā tiem, kuri ieļauti sājū un

nāves dēļ. Šīs gudrības piedāvāšana pasaulei ir žēlsirdība, kas pieceļ un apmierina dvēseles slāpes: Dievs mājō garīgā tuksnesī.

Jauna un negaidīta situācija liek nobriest un savādāk domāt, atteikties, meklēt jaunus veidus, kā kalpot Dieva tautai. Dievs runā vēsturē un aicina uzticīgi pieņemt viņa grību, kas vispirms īstenojas redzamos faktos. To nodod tālāk arī atbilstošas varas pieņemts pozitīvais likums. Jēzus paklausīja Tēva plānam, konkrēti padodoties tautas atbilstošām amatpersonām un impērijas vardarbīgajai varai. Dievs vēlas visu atjaunot Kristū un tas notiek ar atjaunotni Lieldienu noslēpumā.

Tāpēc jāiepazīst krustā sistais Kristus (1 Kor 2: 2) un jāpārņem Kristus vājums Svētā Gara vadībā. Jāieklausās Kristū, kas vēlas uzrunāt sirdis. Jāļauj viņa Vārdam apgaismot mūsu pieredzi, uztverot Svētajos Rakstos Jēzus teikto Baznīcām.

Mēs neesam sev devuši dzīvību un nevaram dot sev pestīšanu. Krustā sistā priekšā būtu jājautā: „Ko varu darīt tev, kas tik daudz darījis man?” (sal. Sv. Ignācija Garīgie vingrinājumi, 53). Draudu un pestīšanas pieredzē jāpieņem pestīšana kā dāvana.

Ļaudis kādreiz centās celt torni, lai „iegūtu sev vārdu” (Rad 11: 4), proti, lai gūtu stabilitāti pēc savas efektīvās sistēmas. Drošība tika meklēta ārējā vienveidībā, kurā cieta dažādība. Kad tornis sagrauva, ļaudis zaudē vienotību, kas iegūta ar padošanos vienai kultūrai (valodai, projektam), tie atgūst atšķirības, bagātības un brīvības telpu. Ļaudis atgūst

drošību aliansēs, kuras noslēdz savās attiecībās.

Rietumu civilizācijā vadošā loma bijusi zinātnes progresam, kuram daudzi pilnīgi uzticas. Pētniecībā gūto pārliecību tie uzskata par neapstrīdamām patiesībām, kurām jāuztic savs liktenis. Šādā kultūrā briest pārliecība, ka cilvēkam vara vairot dzīves dienas (Mt 6: 27).

Pandēmijas pieredze ir kā plaisas tornī, kas lepni paceļas debesīs. Satricinātas politiskās un ekonomiskās sistēmas, kuras regulē tautu dzīvi un it kā nodrošina labklājību. Pat reālu vai iedomātu tiesību kultūra padodas bez diskusijām, kad vietā nāk pārliecības, kuras pašlaik liekas steidzamākas.

Neredzams vīruss pārvarējis visus aizsardzības veidus, izplatās visur, visu izjaucis. Izvērsas klusi, sējot aizdomas; brāļi un māsas ar sāpēm uzlūko viens otru, baidoties iespējamo apdraudējumu; draugus šķēļ bailes, ka viņu attiecībās slēptos indīgi draudi. Vīruss iespajdojis cilvēku saiknes.

Šie notikumi masīvi sagrauj līdz šim uzkrātos pārliecības veidus. Turpmāk daudz kas tiks apšaubīts. Ne jau cilvēkiem savā labā jāiegūst „vārds” (Rad 11: 4), bet vārds ir Dieva dāvana (sal. Atkl 2: 17; Is 65: 15). Ar šo vārdu Dievs sava Dēla draugus sauks mūžīgai dzīvei. Dievs šādi cels pilsētu uzticīgai tautai ar stipriem pamatiem (sal. Ebr 11: 10; Atkl 12); tad nebūs torņa vai svētnīcas, jo Dieva svētnīca ir Visvarenais un Jērs (sal. Atkl 21: 22).

Savstarpējai sapratnei jāatrod kopīgu, pat jaunu valodu, ar kuru nodot tālāk patiesību, paust reāli vērtīgo. Baznīca labi zina šo valodu, jo to tai mācījis Svētais

Gars, kurā jāpiedzīvo patiesa mīlestība un viesmīlība. Ja kāds reāli mīl otru, tad var dzīvot pat spraiļos apstākļos, kaut arī jāpūlas. Ja nav mīlestības, tad kopīga telpa var kļūt nepanesams cietums.

Uzspiestie apstākļi pieprasa mainīšanos, kļūšanu par otra brāli vai māsu, pat draugu kopīgā sadzīvē. Spontāni ne vienmēr izpaužies labas, tikpat intensīvas jūtas, taču mums jāpūlās būt cilvēcejiem.

Pārbaudes laiks šķīsta ticību. Tāds Dievs, kas vienā mirklī uzveiktu ļaunumu, nepastāv. Šādu „Dievu” veido mūsu iztēle atbilstoši mūsu vajadzībām.

Realitāte
nostāda mūs
iepretī patiesam
Dievam, kas
ieklausās

cietošo saucienos, virza ļaudis uz izešanu, paver pāreju. Taču tāds Dievs galu galā daudziem nepatīk, jo spiež tos, kas viņu reāli vēlas iepazīt, doties garīgā tuksnesī, kur nav kādreizējo ērtību, maz ūdens. Cilvēki gūst briedumu pārbaudījumos.

Amatpersonas cenšas risināt līdz šim neesošu sarežģītu situāciju. Nevis Baznīcai, bet valstij vajag ar likumiem iestāties par publisko veselību. Ja arī dažkārt nākas slēgt dievnamus, ticībai un dievbijībai jāatrod jauni veidi, kā pagodināt Dievu „garā un patiesībā” (Jņ 4: 21). Dievnami ir svarīgi, taču īsto Baznīcu veido cilvēki, kuri var dzīvot pat bez dievnamiem, kā tas notika pirmajos gadsimtos un daudz kur joprojām notiek vajāšanu un totalitārisma apstākļos.

Godīgi būtu sev jāpaujā: vai protestus pret dievnamu slēgšanu rosina ticība vai tādas reliģiskas jūtas, kurām vēl jāšķīstās?

Daudziem pirmo reizi nākas atturēties no Euharistijas un „vēlme pēc Euharistijas” izriet no dedzīgas garīgas dzīves. Taču

pestīšana nāk no ticības, nevis darbiem, lai gan tie pauž svētumu. Dažkārt bez uzticēšanās Dievam viņa dāvanas kļūst svarīgākas par pašu Dievu. Bieži lielāku vērtību piešķiram mūsu vajadzībām, nekā Dievam, kas gatavs uzklausīt. Dievs ir patiesi klātesošs ar savu Garu pie tiem, kas sapulcējušies viņa Vārdā; viņš ir klātesošs šajā Vārdā un stiprina tos, kas to lasa un pārdomā. Dzīvais Dievs kļūst tuvs trūcīgajos. Viņš klātesošs vēlmē pēc sakramentiem, arī baušļu ievērotājos; tajos, kuri dalās viņa sajūtās, bez kurām pat bieža

Komūnija ne-
nes žēlastības
augļus mūžīgai
dzīvei.

Sāpju un nā-
ves noslēpuma
priekšā prāta

pamatojumi maz ko līdz. Nemierina domas, ka katram ir ierobežota atbildība par savu likteni. Mierina sapratne, ka mūsu norisēs ņem dalību Jēzus, kas „iztukšojās”, kļūva paklausīgs līdz krusta nāvei (Flp 2: 6 – 8).

Piedzīvojot savus ierobežojumus, kļūstam tuvāki Dievam, kas ar Dēla sūtīšanu cilvēka stāvoklī atklājis, cik mīļš un tuvs savai radībai.

No šī viedokļa pat sāpes un nāve ir žēlastība, jo Dieva Vārda gaismā saprotam, ka neesam atstāti vieni, esam aicināti ar savu miesu ienākt žēlastības noslēpumā, kas pārveido mūs.

No Svētā Gara gūstam spēju saņemt un piedzīvot šo dzīves kopību ar Dieva Dēlu. Pasaules sajukumā lai sirdī sajūtam solījumu: „Šodien tu būsi ar mani” (Lk 23: 43). Kas mirs kopā ar Dieva Dēlu, tas dzīvos ar viņu, iegūs jaunu dzīvi. Lai tas īstenotos, lai cilvēciskās norises piedzīvojam ar ticību Dieva Dēlam. Tad vienmēr būsim kopā ar viņu.

Meitas Anitas liecība par māsu Lienīti – Miku, Mihalīni

Rušona ezerā netālu no krasta bija izrakta dobe, kur peldināja zirgus. Mikai tā kārojās apskatīt, kas tad tur dziļumā ir, un, kopā ar jaunāko māsu Apoloniju devušās iepazīt zemūdens pasauli. Protams, ka pārgalvīgā Mika drīz laidusi burbuļus no dziļās bedres, bet māsiņa kliegusi un saukusi palīgā, lai glābjot. Bet tikmēr Mika pati izķepurojusies un parādījusies virs ūdens.

„Nu, kas tur bija, ko Tu redzēji” - visi prasīja.

„Nu nekā jau tur interesanta nebija..., kaut kādas glumas zāles, ne tādas, kā mūsu dārzā... un duļķes.”

„Es tak atvēru acis un visu apskatīju.” Nu, protams, atkal pēriens....

„Nu, kur šito bērnu likt”, šķendējās māte. „Atkal kaut ko izdomās...”

„Jāsūta vagā, lai ravē, lai lasa nezāles, rukšus jābaro...”

Varbūt šie lauku darbi māmiņai dzīvē deva tādu mācību un mīlestību pret zemi, vienkāršiem lauku darbiem un visu viņas mūžu līdzī nāca svētība, jo visi ģimenē zināja, ka no viņas rokām, kā teica „pat sētas miets, ielikts zemē, sazaļos.” Viņa bija tā, kas sava skolas darba aizņemtībā, atbraukusi no pilsētas, katru gadu pārstādīja istabas puķes, kuru mājā bija tik daudz... Varbūt tieši bērniņas gadu zemes darbi un pienākumi viņu norūdīja smagam darbam, pienākuma apziņai un atbildībai.

Bernāni. Vectēva mājas. Pavasaris. Uzarta zeme. Viss smaržo. No zemes kāpj jautājums: „Kas būs tālāk?” Vectēvs apvelk savas paštaisītās vīzes, siasien ar šņorēm

autus, uzvelk baltu linu kreklus. Sauc mani līdzī. Uz kakla sētuve. Blakus graudu maiss. Ejam sēt... Vectētiņš nometās ceļos, es arī... Pārkrustāmies. Skaitām lūgšanu - „Tēvs mūsu” uz katru debespusi. Pārkrustām un paši pārkrustāmies. Lauks tiek apsēts. Tagad lai svētība nāk pār mūsu laukiem!

Kad vēlāk, pilsētas skolās, krogaldā bērni mētājās ar rupjmaizīti, es stāvēju kā sastingusi. Nāca raudiens... Kad nokrita maizīte uz zemes, tiku mācīta pacelt un nobučot. To daru arī tagad. Pateicos vectētiņam arī patreiz, ka neesmu es un citi no Bernāniem cietuši badu. Tā dzimtas dotā svētība, tas „zelta grauds” nāk uz turpmākajām paaudzēm.

Bernānu mājas tika cienītas arī no garīdzniecības puses. Tagad pustukšā Bieržgales baznīca bija stāvgrūdām pilna ar cilvēkiem. Svētkos procesijas, ziedi, izpušķota baznīca, bet pēc tam svētku mielasts Bernānos. Tika veikta kopīga pateicības lūgšana Dievam, slavēts un

cildināts Dieva Vārds un cilvēkiem atgādīnāts par bauslību. Tādā ģimenē auga mana māmiņa. Vecākais brālis Konstantīns un māsa Anna un Antoņina pabeidza tikai četras klases, bet abas jaunākās meitas tika sūtītas uz Jaunaglonas pamatskolu, bet vēlāk uz sieviešu ģimnāziju Aglonā, kur mūķenes viņas apmācīja. Neskatoties uz nabadzību, vecāki uzskatīja par prioritāti meitu izglītošanu.

Mihalīnai bija viņas labais sargs un aizbildne, klostera māsa Gabriela, nākusi no Austrijas. Vēl tagad atceros, ka mani, mazu, mamma iepazīstināja ar viņu, tik smaidīgu, laipnu, labestības pilnu! Paldies viņai un citiem Aglonas ģimnāzijas skolotājiem!

Atceros, ka mamma stāstīja, ka viņai vienīgajai no skolas beidzējām bija atzīme „teicami” latīņu valodā un vācu valodā!

Tai laikā sievietes ģimnāzijā meitas skolot varēja atļauties tikai pārtikušie. Valodu prasmes vēlāk noderēja dzīvē – gan kara laikā (māmiņa strādāja kantorī kā sekretāre), gan pēc kara, kad skolās aicināja strādāt par skolotājiem, jo daudzi pedagogi bija gan izsūtīti, gan cietumos, gan devušie trimdā.

Kara beigu posms Latgalē. Frontes līnija gar Rušona ezeru – no vienas puses uzbrūk krievu armija, kur apšauda no Bieržgales kapiem, no otras, atkāpjoties, nāk vācieši.

Bernānu ģimene ir devusies uz lielajiem mežiem, pāri ezeram. Māte Veronika guļ uz nestuvēm, bada izmocīta (kuņģa vēzis) un lūdz Mihaiļņu, lai ar laivu dodas izslaukt gotiņas:

„Tikai Tu, Mikiņ, to vari!” Un, protams, ka tikai viņa, jo ir taču visdrosmīgākā un bezbailīgākā...

Sākas apšaušana, šauj pa laivu, no vieniem kapiem un no otriem!

Mamma lec no laivas, ar roku bīda laivu gan no vienas puses, gan no otras. Tika! Gotiņas tika izslauktas. Drīz pēc tam vecmāmiņa aizgāja mūžībā. Jau varēja viņu guldīt Bieržgales kapos... Bet vectēva brālis bija apņēmis sargāt jaunuzcelto māju... Vēlāk lepojās, ka pie bombardēšanas un apšaudes tikai viena rūts izbirusi.

Pēckara gadi. Visiem bija smagi. Bet Mihaiļņu aicināja darbā par skolotāju Latgales skoliņās. Un tā gadījās, ka vienā skolā tika izkaisītas skrejlapas, lai nepadodas komunistu varai. Visas skolotājas tika apcietinātas un aizvestas uz Daugavpili, uz pratināšanu un ieslodzīšanu

pēc izmeklēšanas. Māmiņa kopā ar pārējām gulēja uz aukstās cementa grīdas. No tiem laikiem viņa mocījās ar sāpēm kaulos visu mūžu. No tiem laikiem viņai palika draudzene, Zundas kundze, ar ko viņa pēdējos gadus sarakstījās. Cik labi, ka uz visu dzīvi katram no mums paliek draugs, ar kuru ir kopā izciestas gan sāpes, gan pārbaudījumi!

Bet, laikam visos laikos ir pastāvējis tāds sabiedrības veidojums, kā tagad to sauc par „korupciju” vai uzbekšanu. Vectēvs ar brāli spriež: meita cietumā, skrejlapas taču ne viņa rakstīja! Nolemj nokaut ruksi, sameklē attālu radnieku, kurš strādā pie lietu izmeklēšanas. Domāts – darīts! Meitenes tiek uz brīvām kājām. Nu re, caur grēka darbiem tika glābtas jaunās skolotājas; uzvarēja taisnība.

Mihaiļņa iestājās Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā. Turpina strādāt skolās. Pasniedz latviešu valodu, vācu valodu, apgūst krievu valodu. Jaunākā māsa Apolonija ar izcilību beidz LVU Ģeogrāfijas fakultāti. Arī strādā skolā. Vecākās māsa Anna un Antoņina ir izcilas rokdarbnieces. Anna šūšanas iemaņas ir apguvusi Rīgā pie izcilākiem meistariem kā mācekle. Vēl tagad atmiņā viņas šūtie un pārsūtītie mēteļi, austie linu palagi un galdauti, bet Antoņina ir bijusi izcila gultas pārklāju audēja. Dvielī, prievītes, cimdī, zeķēs! Atceros lielās stelles, ko uztaisīja vectētiņš. Tās katru gadu pēc rudens dārza darbiem bija novietotas starpistabā. Savērtie linu un krāsotie vilnas diegi bija novietoti istabas stūrī... Tagadējās dzīves spriedzē ar aprīnu var atcerēties tos arī nepārtrauktās darbošanās laikus, kas bija tik secīgi, bet

klusā patriarhālā miera pilni, kur katrai lietai sava vieta un savs laiks.

Piecdesmitie gadi. Mihaļina tiek izsaukta uz vietējo partijas komiteju un izglītības nodaļu. Kāds bija ziņojis, ka viņa redzēta baznīcā.

„Vai tiešām Jūs bijāt baznīcā? Kāpēc?”

„Tāpēc, ka man interesēja, kas tur notiek”, sekoja atbilde.

„Bet Jūs taču neteiksiet, ka ticat Dievam?” Sekoja pauze apdomāšanai, ko komisijai atbildēt.

Zinot risku zaudēt darbu, Mihaļina saņēmas un droši atbildēja: „Jā, es ticu Dievam!” - „Labi. Mēs vēl lemsim, ko ar Jums darīt...”

No darba viņa atlaista netika. Varbūt pateicoties tam, ka skolēni un viņu vecāki viņu cienīja un mīlēja kā labu skolotāju, kā daudzu koncertu un pasākumu vadītāju. Viņa dziedāja Latgales etnogrāfiskajā ansablī, ko vadīja cienījamais diriģents Vasiļevskis. Viņi piedalījās kultūras dekādē Maskavā.

Māmiņa Mihaļina bērniībā, pie malkas šķūņa, pie ceļa uz māju iestādīja bērziņu. Tagad viņam jau būtu 100 gadi. Viņš bija kā vērti, kā sargs tiem, kas nāca un brauca uz Bernānu māju.

Astoņdesmito gadu vidū bērziņā iespēra zibens un bērzu pāršķēla uz pusēm. Mamma māsa Antoņina pārsēja ar virvēm, savilka to un, ko domā, viņš saauga un turpināja savu koka dzīvi katru gadu, līdz šai dienai!

Astoņdesmitie gadi. Vasara Bernānos. Klausāmie „Amerikas balsi.” Starp traucējumiem dzirdam par kādu māsu

Lienīti no Latvijas, no sv. Jēkaba katedrāles! Māmiņa nopietni un lepmi paskatās uz mums un saka: „Tā taču esmu es!” Mēs visi esam priecīgi pārsteigti. Zinājām, ka viņa strādā sv. Jēkaba katedrālē – dežūrē, vada ekskursijas pa baznīcu, iepazīstina ar Latvijas vēsturi un kristietību. Iepazīstina ar sakrālo mantojumu un stāsta par katoļu Baznīcas vēsturi, par dievkalpojumu nozīmi. Viņa taču labi pārvalda krievu un vācu valodu. No šī laika viņai pienāca pateicības vēstules gan no Vācijas, gan no Krievijas. Daudzi pieņēma katoļticību un nokristījās, sevišķi no bijušās Padomju Savienības.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba
Romas katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com